

BİRİNCİ BÖLÜM

Günlerin Kitabı

Oxford'daki Magdalen Koleji'nde, kenarına ağaçlar dizilmiş patikada yürüyen John başını kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktı ve İngiltere'nin havasını sevdiğine karar verdi. Bulutlu hava, ışığı yumuşatıyordu; yumuşak ışık gölge düşürmüyordu. Ve John gölgelerden mümkün olduğunca kaçmayı tercih ediyordu.

Addison Yolu'nun girişindeki süslü bahçe kapısından geçerken saatine bakarak nasıl ilerlediğini kontrol etti, sonra yine baktı. Saat durmuştu ve bu ilk defa olmuyordu. Saat en küçük çocuğu olan kızının armağanıydı ve armağan kızın sevgisini ifade etse de, bir çocuğun bakış açısıyla, işlevinden çok görüntüsü için seçilmişti. Saat parlak altın rengiydi (ama altın renkli teneke olduğu kesindi), üzerine bahar çiçekleri resmedilmişti ve arkasına boneli bir kurbağa kabartması yapılmıştı.

John Magdalen'de, sık sık katıldığı arkadaş toplantılarından birinde saati dalgınlıkla cebinden çıkarmış, arkadaşlarını pek eğlendirmişti. Özellikle Barfield münasebetsiz zamanlarda ona yaklaşıp saati sormaya –ve John'u utandırmaya çalışmaya– bayılıyordu artık.

John iç geçirdi ve saati cebine geri koydu, sonra yakasını çekti ve yoluna devam etti. Kolejde davetli olduğu yemeğe

büyük olasılıkla geç kalmıştı. Genellikle dakik biri olsa da, son senelerde yaşadığı olaylar, geç kalmanın getirebileceği sonuçlar konusunda daha da hassas olmasına sebep olmuştu.

Beş sene önce, Düş Adaları'na yaptığı ani ve beklenmedik bir yolculuğun ardından, bir akşam, karısının planladığı bir arkadaş ziyaretine yarım saat geç kalmıştı. Adalar hakkında gizlilik yemini etmiş olmasaydı bile geç kalmasının sebebini açıklayamazdı, çünkü Peter Pan'ın torununu ve binlerce başka çocuğu Fareli Köyün Kavalcısı'ndan kurtarmış, Sör James Barrie'nin evindeki büyüü gardırobu kullanarak geri dönmüş, bir de Londra'dan kendi evine bir araba yolculuğu yapmıştı.

Ama karısı zaman zaman partiye geç kalmasını hatırlatıyordu. Bu yüzden John, ne olursa olsun artık dakik olmaya çalışıyordu. Ve bu gece, iyi ve güvenilir dostları Hugo Dyson da yemeğe davetli olduğu halde, Jack'in uzun süre yalnız kalmak istemeyeceğinden emindi.

Hugo; Jack ile John'un etrafında toplanmış, benzer düşünce yapısına sahip kişilerden oluşan arkadaş grubunun parçası olmuştu. Bir araya gelip okuyor, tartışıyor ve edebiyat, romantizm, evrenin doğası ile başka konular hakkında konuşuyorlardı. Grup Oxford'da, John'un "Kömür Kemirenler" dediği, daha çok Kuzey diyarlarının tarihi ve mitolojisiyle ilgilenen gayri resmi bir kulüpten evrimleşmişti. Şu anda toplantıya katılan üyelere biri onlardan şakayla, "o kadar da gizli olmayan gizli kulüp" diye bahsediyordu, ama John'la Jack'i ilgilendirdiği kadarıyla, isim komikten çok ironikti. Arkadaşları Charles Londra'dan Oxford'a gelmek için fırsat buldukça, yalnızca üçünün katıldığı başka toplantılar da düzenliyorlardı. Bu toplantılarda meslektaşlarının güçlükle inanacağı konuları tartışıyorlardı. Çok eski fabl ve peri masallarındaki metaforların anlamını tartışmak yerine, bu *gerçekten* gizli gizli cemiyette fabllarla

peri masallarının kendilerini tartışıyorlardı... *gerçek* olanları. Bunlar, kendi dünyalarının ötesinde, bir başka dünyada gerçekten vardı. Düş Adaları denen bir dünyada.

John, Jack ve Charles, Adalar'ı gösteren büyük atlasın, yani *Hayali Coğrafya Atlası'nın* Bakıcıları olarak görevlendirilmişlerdi. İşi kabul etmek, yanında pek çok sorumluluk getirmişti ve bunların arasında Adalar'ın ve orada yaşayan halkların refahı da vardı. Atlas'ın ve Bakıcılarının tarihi, dünyanın gizli tarihi anlamına geliyordu ve her biri zaman zaman o yükün tüm ağırlığını hissediyordu; çünkü Adalar'da olan olaylar sık sık gerçek dünyaya da yansıyor ve birinde olanlar diğerini de etkiliyordu.

Bakıcı olmalarının üzerinden geçen on dört sene içinde, diğer Bakıcılar arasında çağlar boyunca gelenek olduğu üzere, üç adam da Oxford'da ve çevresinde âlim ve yazar olarak ün kazanmışlardı. Büyük olasılıkla dünyanın başka yerlerinde, aynı yeteneğe sahip başka erkek ve kadınlar da vardı, ama kurallar yüzyıllar önce, kendisi de bir Oxford âlimi ve Adalar Tarihi'nin büyük derleyicilerinden biri olan Roger Bacon tarafından belirlenmişti.

Atlas'ın ve ona eşlik eden Tarihçelerin doğası gereği, gerçek dünyadan birine onlardan bahsetmek yasaktı. Tarihte, bazı noktalarda, özellikle de eğitim görmekte olan Bakıcılar bu ilkeye karşı çıkmışlardı ve bunun sonucunda görevden alınmışlardı. Harry Houdini ve Arthur Conan Doyle gibi bazıları Sınır'ı, yani dünya ile Adalar arasındaki engeli koruyan ejderhalar tarafından yenmekten zor kurtulmuş, bunun ardından işi bırakmışlardı. Maceraperest Sör Richard Burton gibi diğerleri de daha az dramatik biçimlerde kenara atılmış, ama sonraki yıllarda daha tehlikeli olmuşlardı.

Aslında, Kış Kralı'yla –daha doğrusu onun gölgesiyle– ikinci çatışmalarında Burton neredeyse zaferlerinden ediyordu onları.

Sonunda büyük ejdergemilerinden birine binip kaçmıştı. O zamandan beri de görülmemişti. Ama John onun orada bir yerde izlediğini ve beklediğini tahmin ediyordu.

Bakıcıların gizliliği tercih etmeleri Burton yüzünden olabilirdi. Adalar'a dair bilgi, yanında büyük yıkım potansiyeli getiriyordu, ama Burton tehlikeye kördü, bilginin kendisinin iyi ya da kötü olmadığına inanıyordu. Ona göre, yalnızca onun kullanımı iyi ya da kötü olabilirdi. Bu, onu büyük bir kâşif yapan, ama aynı zamanda Bakıcı olmak için uygunsuz kılan özellikti.

Üç bakıcı gizlilik yemini ettikleri için, Yeryüzü'nde, asıl adı H.G. Wells olan Bert ve James Barrie hariç, Adalar hakkında konuşabilecekleri hiç kimse yoktu. Ama diğerlerinin Jamie dediği Barrie, Burton'ın ayrıcalıklı olduğunu düşünüyordu; o, işi gönüllü olarak bırakmış bir Bakıcı'ydı. Ve bu yüzden, John zaman zaman anıları tazelemek için onu ziyaret etmekte sorun olmadığını fark etmişti, ama Jamie Adalar'la ilgili hiçbir şeye bulaşmak istemiyordu.

Sırrı saklamayı zor kılan şey; John, Jack ve Charles'ın akademik ve yazı kariyerlerinde belli bir entelektüellik düzeyi bulmuş olmalarıydı. Kolejlerdeki meslektaşları arasında hoş bir yoldaşlık gelişmişti ve Bakıcılar olarak onlara ait olan gizli bilgileri paylaşma fikri gittikçe daha baştan çıkarıcı oluyordu. John, Jack'in en yakın dostu ve kardeşi Warnie'ye bir şeyler söylediğinden kuşkulanıyordu, ama bu yüzden onu suçlayamazdı. Warnie güvenilir biriydi ve beş sene önce Laura Glue adlı kız, kanatları çarpılmış halde, Warnie'yle Jack'in evinin bahçesine düştüğü ve ona Bakıcıları sorduğu zaman zaten kızı görmüştü.

Ama içten içe her biri, Oxford'daki arkadaşlarından birinin çirak olarak ya da bir tür öğrenci Bakıcı olarak gruplarına alınıp alınmayacağını merak ediyordu. Ne de olsa, Bert ve önceli Jules Verne de kendi ardıklarını bulmuşlardı. Aslında, Bert

hâlâ, destekçisi olduğu üç kişinin uzaktan gözlemleyebilmesi için, genç ya da yaşlı, potansiyel Bakıcılar hakkında dosyalar tutuyordu. Oxford'daki gruplarında, arkadaşları arasında bilgi ve yaratıcı düşünce açısından gerekli niteliklere sahip olan en az iki kişi vardı: Owen Barfield ve Hugo Dyson. John gelecekte, Jack ve Charles ile birlikte meslektaşlarından birini (ya da her ikisini birden) mitoloji, tarih ve diller hakkında uzun bir tartışmaya davet edeceklerini tahmin ediyordu. Güzel bir akşam yemeğinin, sağlam birer içkinin ardından gösterişli hareketlerle Hayali Coğrafya Atlası'nı ortaya çıkaracaklarını ve böylece arkadaşlarını Bakıcı saflarına katacaklarını umuyordu. Oxfordlılardan daha iyi adaylar da olabilirdi, ama aşinalık rahatlık getiriyordu, rahatlık da güven. Ve bir Bakıcı'da güven en önemli niteliklerden biriydi.

Ama hiçbirisi böyle bir görüşmeyi bir gereklilik olarak görmüyordu, çünkü koşullar arkadaşlarından biri için ölümcül sonuçlara yol açabilirdi. Aralarında, özellikle Jack bu konuda dikkatliydi. İki dünyada dostlarını kaybetmişti ve mümkünse, bir başka arkadaşını daha riske atmak istemiyordu.

Her zamanki gibi perşembe yerine, gelecek cumartesi günü üçünün Hugo Dyson ile birlikte akşam yemeği için buluşmasını önermişti, ama Charles Paris'in altındaki mahzen mezarlarda bir roman için araştırma yapıyordu ve ona ulaşamamışlardı. O gün dönmesi bekleniyordu, ama ondan haber alamadıklarından ve henüz Londra'ya dönmediğinden, John ile Jack görüşmenin geciktirilemeyecek kadar önemli olduğuna karar vermiş ve Hugo ile o akşamki görüşmelerini teyit etmişlerdi. Bunun için en iyi yerin Jack'in Magdalen'deki dairesi olduğuna karar vermişlerdi. Sık sık orada buluştukları için, onları gözetleyen hiç kimse bir tuhafılık görmezdi. Ama, konuşmaların gizli tutulması gereken konulara dönmesi olasılığına karşın, daire aynı zamanda, açık yemek salonlarında ya da yerel meyhanelerde bulamayacakları bir gizlilik sağlıyordu.

John, Jack'le birlikte Hugo'ya açmaları gereken konuyu düşününce, konuşmaların gizli tutulmasının neredeyse kaçınılmaz olduğunu endişeli bir ürpermeyle fark etti. Tuhaftır, olayları asıl başlatan Charles'tı; daha doğrusu, ona gönderilen ve onun daha sonra Jack'in Magdalen'deki adresine iletildiği paketti. Charles Oxford Üniversitesi Yayınevi'nde çalışıyordu. Yayınevinin ofisi Londra'daydı ve onun Jack'le bağlantısını pek az kişi biliyordu, paketin üzerindeki adresi "Bay Charles Williams, Bakıcı" olarak yazmayı ise çok daha az kişi akıl edebilirdi. Charles paketi Jack'e gönderdi ve John'la –ve Hugo Dyson'la– birlikte açmasını istediğini de yazdığı notta belirtti.

Bakıcı unvanının kullanılması, paketin Adalar ile ilgili olduğu anlamına geliyordu. Ve Charles'ın Hugo'nun da bulunmasını talep etmesi, meslektaşları hazır olsa da olmasa da, belki de *Atlas*'ın ona açıklanma zamanının geldiğini anlatıyordu.

Atlas'a notlar –ya da nadiren yeni haritalar– eklemedikleri zamanlarda, John onu özel çalışma odasında, Adalar'ın Yüksek Kralı'nın, Bakıcıların ve onu yaratan olağanüstü adamın, yani Kayıp Mekânlar Haritacısı'nın mühürleri ile damgalanmış, gümüş kilitli demir bir kutunun içinde saklıyordu. O kutunun içinde, dünyada en iyi korunan kitap vardı, ama şimdi yağlı beze sarılmış halde, Magdalen Koleji'ne doğru yürüyen John'un kolunun altına sıkıştırılmıştı. Hâlâ güvendedi, ama yine de risk altındaydı. John, Jack'in dairesinin olduğu binaya yaklaşırken ürpererek omuzlarını kaldırdı, sonra basamakları tek sıçrayışta tırmandı ve ön kapıyı açtı.

İçeride fazla mobilya yoktu, ama seçicilikte zenginliği yansıtan pek çok nadir ve sıra dışı kitap sayesinde oda zarafet kazanmıştı. Değişik boyutlarda bir dizi cilt, odanın köşelerine ve Oxford'da sık görülen, ama tüm öğretim üyelerinin nefret ettiği alçak raflara düzgünce yığılmıştı. Jack sık sık rafların muhtemelen

cüceler tarafından, sırf onları kullanacak olan daha uzun boylu adamları sinir etmek için imal edildiği yorumunu yapardı.

John'un korktuğu gibi, Hugo çoktan gelmişti ve oturma odasının ortasındaki büyük, Chesterfield tarzı kanepede oturuyordu. Jack onun fincanına ikinci kez Darjeeling çayı doldurmaktaydı ve John içeri girdiğinde alayla baktı.

“Boneli kurbağa seni yine geç mi bıraktı sevgili dostum?” dedi Jack.

“Evet öyle,” diye yanıt verdi John. “Kahrolası şey bir türlü kurulu kalmıyor.”

“Hah!” diye güldü Hugo. “Yeni bir saat alma zamanı, bana sorarsan. Saat alma. Zamanı. Hah! Anladın mı?”

Jack gözlerini devirirken John nazikçe güldü ve Hugo'nun karşısındaki eski püskü, ama rahat koltuğa oturdu. Adam âlimdi, karnavalda ödül kazanmayı uman birinin ifadesiyle yaşıyordu daima: endişeli, neşeli ve umutluydu. Bu duruşu akademik İngilizce bilgisi ve her tür gerçeğe duyduğu aşkla birleşince, onu hem John'un hem de Jack'in değer verdiği bir arkadaş yapıyordu. Ama Bakıcı'lık için uygun olup olmadığına henüz karar verilmemişti.

Üç adam çaylarını bitirdi ve sonra biftek, taze patates ve İrlanda ekmeğinden oluşan bir yemek yediler. Üzerine, tatlı bisküviler eşliğinde kahve içtiler. Sonra John, Jack'in normalden daha erken bir saatte ve yanlarında Warnie varken olduğundan daha az tereddütle içki çıkardığını fark etti. İçkiyle birlikte, Charles'a gönderilmiş olan paketi de ortaya çıkardı.

“Ah, evet,” dedi Hugo. “Bizi bir araya getiren büyük gizem.” Öne eğildi ve paketin üzerindeki yazıları inceledi. “Hmm. Bu yazar Charles Williams olamaz, değil mi?”

Jack ile John şaşkınlık içinde bakiştılar. Oxford'daki pek az meslektaşı Charles'ı tanıyordu, ama diğer yandan, Charles

Londra’da bir editör, makale yazarı ve şair olarak ün yapmıştı. İlk romanı *Cennette Savaş* daha bir sene önce çıkmıştı ve çok da tanınmıyordu.

“Evet, öyle,” dedi John. “Eserlerini okudun mu?”

“Pek okumadım,” diye yanıt verdi Hugo. “Ama benim eserim de yayınevi tarafından reddedildi, bu yüzden okurken iyi yanıma denk gelirse, yazdıklarını beğenebilirim de.”

“Kitabından haberim var,” diye devam etti Hugo, “çünkü hikâyenin merkezinde Kutsal Kâse var.”

“İsa’nın Son Yemek’te kullandığı kupa,” dedi John.

“Ya o ya da çarمیha gerildiğinde kanının biriktirildiği kap,” diye yanıt verdi Hugo, “bir tarihçi olarak hikâyenin hangi çeşitlemesini daha inanılır bulduğuna bağlı.”

“Ya da bir Hıristiyan olarak,” dedi John. “Gerçi Kutsal Kâse ilminin tarih ile efsane arasındaki sınırı bulandırdığı kesin.”

Jack, paketi açıp yan yan John’a bakarak, “Böyle düşündüğünü öğrenmek çok ilginç,” dedi, “çünkü tarih ile efsane arasındaki sınır tamamen silinmek üzere.”

Kahverengi paketin içinde, yaklaşık sekiz santimetre kalınlığında, altmış dört santimetre genişliğinde bir kitap vardı. Deriyle ciltlenmiş ve sayfalar eskilikten kahverengileşmişti. İlk sayfaların sol üst köşesi yırtılmıştı ve kalanlarda da pek çok derin yırtık vardı. Bunların dışında kitap sağlamdı. Kapak eski yazılarla doluydu ve ortada kutsal kabın ayrıntılı baskısı vardı: Kutsal Kâse.

Hugo daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. “Etkileyici! Gerçek mi?”

Jack birkaç dakika, sessizlik içinde kitabı inceledi, sonra başını salladı. “Evet. Altıncı yüzyıl diye tahmin ediyorum.”

Hugo ona hayranlıkla baktı. “Bu tür tarihi belgeler konusunda uzman olduğumu bilmiyordum.”